

boforeninger, hvilken Organisation jo næsten altid har kunnet glæde sig ved, at Rigsdagen villigt har taget Hensyn til dens Ønsker. Jeg vil meget haabe, at dette ogsaa vil blive Tilfældet med denne Sag; det fortjener den efter min Opfattelse.

Det kom under Forhandlingerne i Aarhus frem, at man agtede at søge at bevæge den højtærede Landbrugsminister til at tage Hensyn til de fremsatte Ønsker, naar man nu skulde til en Revision af Loven om Forskudsforeninger, en Revision, man har forudset for lang Tid siden. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om han har modtaget nogen Henvendelse af den her antydede Art fra de samvirkende jydsk Landboforeningers Bestyrelse og Husmændene i Jylland, og i saa Fald, af hvilken Grund den højtærede Minister ikke har ment at kunne tage Hensyn til de derfra fremsatte Ønsker.

Jeg anbefaler det foreliggende Forslag til Behandling i et Udvalg, ligesom jeg meget vil anbefale, at dette Udvalg søger Loven ændret ogsaa paa andre Punkter end dem, jeg her har nævnt, men først og fremmest søger den ændret saaledes, at den bliver til mere Gavn for de smaa Landbrugere, for Husmændene, dem, der i det hele trænge haardest til Driftslaan. Jeg skal ikke her nævne de forskellige Enkeltheder, som jeg mener, der er god Grund til at søge ændrede nu ved Lovens Revision. Ud over det, jeg alt har antydet, skal jeg kun bemærke, at det forekommer mig rimeligt, at man nu ved Lovens Revision skrider til bl. a. at indføre fuldt Selvstyre i disse Forskudsforeninger. Det er slet ikke nødvendigt i vore Dage at have Amsraadet til at bestemme, hvem der skal være Formand, eller hvem der skal danne den foreløbige Bestyrelse. Det er Ting, man udmærket kunde overlade til Foreningernes egne Medlemmer. Jeg er aldeles sikker paa, at der ingen Skade skete, om man overlod det til dem, ligesom der heller ingen Skade vilde ske, om man fra alle Sider erkendte det rigtige i at gennemføre det øvrige, jeg her har nævnt.

Johan Knudsen: Formaålet med de landøkonomiske Forskudsforeninger, der bleve begunstigede ved Loven af 26. Marts 1898, var jo at skaffe Medlemmerne billige midlertidige Laan. Bemærkningerne til det foreliggende Forslag oplyse, at der er enkelte Foreninger, der kun yde Laan til Indkøb af Foderstoffer gennem en Ind-

købsforening, der virker jævnsides med Forskudsforeningerne. Imidlertid er det vistnok rent undtagelsesvis, at Lovens Tanke gennemføres saa klart og konsekvent. Jeg tror, at de aller fleste Laan af Forskudsforeningerne ikke kunne siges at være almindelige Driftslaan, og at mange Laan paa en Maade ere gaaede over til at blive faste Laan, idet Laantageren vel har tilbagebetalt Laanet efter de 9 Maaneders Forløb, men saa for at præstere denne Tilbagebetaling har stiftet et midlertidigt Laan paa en Maaned, hvorpaa han efter denne Maanedes Forløb atter faar sit gamle Laan af Forskudsforeningen. Uagtet disse Transaktioner, af hvilke jeg som sagt tror, der er mange, unøgtelig stride ikke alene mod Lovens Aand, men ogsaa mod dens Bogstav, nærer jeg ingen Tvivl om, at Forskudsforeningerne i det hele og store have virket til Gavn for det danske Landbrug. De have særlig fundet Tilslutning hos de mindre Landbrugere i Jylland, i Jyllands magre Egne, og de virke, som heldigt er, indenfor stærkt begrænsede lokale Omraader, hvorved Foreningernes Bestyrelser ere blevne satte i Stand til at kunne føre den fornødne Kontrol og øve den fornødne Forsigtighed.

Naar det nu foreslaas, at Forskudsforeningerne, der efter Loven af 1898 skulde tilbagebetale Statslaanene til næste Aar, nu kunne afvikle deres Gæld saaledes, at de til den førstkommande Juni Termin betale $\frac{1}{5}$ af Gældens oprindelige Størrelse og derpaa i de efterfølgende Juni Terminer $\frac{1}{10}$, indtil Gælden er betalt, saa mener jeg, at dette er en meget lempelig Afviklingsmaade, og jeg synes, Foreningerne have al Grund til at være overmaade glade ved dette Forslag. Ikke heller mener jeg, at de med Rette kunne besvære sig over, at Renten foreslaas forhøjet fra 3 pCt. til $3\frac{1}{2}$ pCt. Ganske vist vil Rentefoden til Juni Termin forhaabentlig ikke være saa høj som nu, og der kunde maaske være noget, der taler for, at Renten varierede fra 3 til $3\frac{1}{2}$ pCt., eftersom Pengene vare billigere eller dyrere. Men Forhøjelsen nødvendiggor jo ikke en Forhøjelse af den ved Loven fastsatte Maksimalrente af $4\frac{1}{2}$ pCt. til Udlaan til Foreningens Medlemmer, og hvis den almindelige Rentefod ikke synker betydeligt under, hvad den nu er, ville Foreningerne tjene tilstrækkeligt ved den Driftskapital, de have staaende i Banker og Sparekasser, selv om de fremtidig skulde betale $3\frac{1}{2}$ pCt. af deres Statslaan. Det, at Foreningerne ikke bruge det hele Beløb,